

Po pierwsze, rozpatrywane świadczenia krajów związkowych są przyznawane w oparciu o określone ustawowo przesłanki, a nie ocenę indywidualnych potrzeb danej osoby. Służą rekompensowaniu dodatkowych wydatków związanych z niepełnosprawnością i mają na celu poprawę stanu zdrowia i warunków bytowych osób niepełnosprawnych. W rezultacie spełniają one w istocie uzupełniającą rolę w stosunku do świadczeń w razie choroby. Okoliczność, że świadczenia opiekuńcze przyznawane na podstawie niemieckich przepisów federalnych zaliczają się do świadczeń wypłacanych przez kraje związkowe dla osób niewidomych i niepełnosprawnych dowodzi ponadto tego, że oba świadczenia dotyczą tego samego ryzyka — ryzyka dodatkowych wydatków związanych z chorobą — i nie jest to kwestia „uzupełniającego, zastępczego lub pomocniczego pokrycia od ryzyka”.

Po drugie, klasyfikacja danego świadczenia zgodnie z wewnętrzną regulacją państwa członkowskiego nie rozstrzyga, czy świadczenie ma być uznawane za świadczenie z zabezpieczenia społecznego dla celów rozporządzenia nr 1408/71.

Ponadto, z materialnego punktu widzenia rozpatrywane tu przepisy prawne krajów związkowych nie stanowią uzupełniającej korzyści ważnej tylko w wymiarze regionalnym. Te świadczenia stanowią raczej część systemu pokrycia ryzyka dodatkowych wydatków związanych z chorobą, które zostały ustanowione w całych Niemczech Germany i które w drodze wzajemnego zaliczenia są ściśle związane z prawem federalnym.

Wynika z tego, że rozpatrywane świadczenia krajów związkowych powinny być zaliczone do kategorii świadczeń w razie choroby, a nie świadczeń specjalnych. Włączenie tych świadczeń do sekcji III załącznika II do rozporządzenia nr 1408/71 jest tym samym niezgodne z prawem, ponieważ wchodzi one w zakres stosowania rozporządzenia.

Ponadto, wymóg miejsca zamieszkania nałożony na mocy prawa niemieckiego narusza rozporządzenie nr 1612/68 w zakresie, w jakim stoi na przeszkodzie temu by pracownicy przygraniczni i członkowie ich rodzin otrzymywali te świadczenia.

Trybunał Sprawiedliwości jasno stwierdził, że państwo członkowskie nie może uzależniać przyznania przywileju socjalnego od zamieszkiwania świadczeniobiorcy w tym państwie. Teza Trybunału stosuje się do wszystkich przywilejów socjalnych w rozumieniu art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 1612/68.

Koncepcja „*przywileju socjalnego*” jest szeroka. Obejmuje nie tylko korzyści związane z umową o pracę, ale wszystkie korzyści, jakie państwo członkowskie przyznaje swoim obywatelom, a tym samym również pracownikom. Zdaniem Komisji, okoliczność, że przyznanie rozpatrywanych świadczeń nie jest uwarunkowane ani zatrudnieniem, ani środkami finansowymi pozostającymi w dyspozycji danej osoby lub jej rodziny, a tym samym dokonuje się wyłącznie na podstawie miejsca zamieszkania w

danym kraju związkowym, nie może uzasadniać nieuwzględnienia konsekwencji dla pracowników, którzy pracują w Niemczech, lecz zamieszkują w innym państwie członkowskim. Tym samym nie istnieje wystarczający powód, dla którego te świadczenia nie powinny być uznawane za przywileje socjalne w rozumieniu rozporządzenia nr 1612/68.

Pracownicy przygraniczni, którzy pracują w Niemczech oraz członkowie ich rodzin powinni tym samym, nawet jeśli nie mieszkają w Niemczech, być uprawnieni do otrzymywania świadczeń przyznawanych osobom niepełnosprawnym i niewidomym w oparciu o prawo krajów związkowych. Warunek wymagający, by zamieszkiwali na terenie danego kraju związkowego lub mieli w nim zwykle miejsce pobytu narusza tym samym rozporządzenie nr 1612/68.

(¹) Dz. U. L 257 s. 2.

(²) Dz. U. L 149, s. 2.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 30 kwietnia 2010 r. — Parnova Danmark A/S, Paranova Pack A/S przeciwko Merck Sharp & Dohme Corp., Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

(Sprawa C-207/10)

(2010/C 179/38)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Højesteret (Dania)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Parnova Danmark A/S, Paranova Pack A/S.

Strona pozwana: Merck Sharp & Dohme Corp., Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV.

Pytania prejudycjalne

1) Czy wykładni art. 7 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (¹) oraz związanego z nią orzecznictwa, a w szczególności wyroków Trybunału Sprawiedliwości w sprawach 102/77 Hoffmann-La Roche przeciwko Centrafarm (²) oraz 1/81 Pfizer przeciwko Eurim-Pharm (³) oraz w połączonych sprawach C-427/93, C-429/93 i C-436/93 Bristol-Myers Squibb i in. przeciwko Paranova (⁴), należy dokonywać w ten sposób, że właściciel

znaku towarowego może powołać się na te przepisy, by uniemożliwić wprowadzającej do obrotu spółce podmiotu dokonującego przywozu równoległego, która jest posiadaczem pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego w państwie członkowskim, sprzedaż tego produktu ze wskazaniem, że został przepakowany przez spółkę wprowadzającą do obrotu, choć zleciła ona fizyczne przepakowanie innej spółce — spółce przepakowującej — której spółka wprowadzająca do obrotu udziela instrukcji w zakresie nabywania i przepakowywania produktu, szczegółowego zaprojektowania opakowania produktu i innych ustaleń związanych z produktem, i która to spółka przepakowująca posiada pozwolenie na przepakowanie i w trakcie przepakowywania ponownie umieszcza znaki towarowe na nowym opakowaniu?

- 2) Czy ma znaczenie dla udzielenia odpowiedzi na pytanie [pierwsze] przyjęcie założenia, iż podanie na opakowaniu przez podmiot dokonujący przywozu równoległego nazwy producenta wraz z opisanym wskazaniem podmiotu odpowiadającego za przepakowanie, nie może prowadzić do wprowadzenia konsumenta (użytkownika końcowego) w błąd co do pochodzenia produktu lub spowodować wyciągnięcia przez niego błędnego wniosku, że to właściciel znaku towarowego jest odpowiedzialny za przepakowanie?
- 3) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie [pierwsze] znaczenie ma jedynie ryzyko wprowadzenia konsumenta lub użytkownika końcowego w błąd co do tego, czy właściciel znaku towarowego jest odpowiedzialny za przepakowanie, czy też znaczenie dla tej odpowiedzi mają inne związane z właścicielem znaku towarowego względy, na przykład to, że (a) podmiot, który rzeczywiście dokonuje nabycia i przepakowania, a także ponownie umieszcza znak towarowy tego właściciela na opakowaniu z tego względu potencjalnie sam narusza przysługujące właścicielowi uprawnienia do znaku towarowego i (b) może to wynikać z sytuacji polegającej na tym, iż podmiot, który dokonuje fizycznego przepakowania, jest odpowiedzialny za to, że opakowanie narusza oryginalny stan produktu leczniczego lub że (c) wygląd przepakowanego produktu jest taki, iż można założyć, że szkodzi on renomie właściciela znaku towarowego?
- 4) Jeśli odpowiadając na pytanie [trzecie] Trybunał stwierdzi, że znaczenie ma też uwzględnienie okoliczności, iż spółka przepakowująca potencjalnie sama narusza uprawnienia do znaku towarowego jego właściciela, to czy Trybunał może wskazać, czy dla udzielenia tej odpowiedzi istotna jest okoliczność, że spółka wprowadzająca do obrotu i spółka przepakowująca podmiotu dokonującego przywozu równoległego, są w świetle prawa krajowego odpowiedzialne solidarnie za naruszenie uprawnień ze znaku towarowego jego właściciela?
- 5) Czy ma znaczenie dla udzielenia odpowiedzi na pytanie [pierwsze] to, że podmiot dokonujący przywozu równoległego, który posiada pozwolenie na dopuszczenie do obrotu i podał swą nazwę jako nazwę podmiotu przepakowującego, w momencie zgłaszania właścicielowi znaku towarowego

zamiaru sprzedaży przepakowanego produktu leczniczego należał do tego samego koncernu, co spółka, która dokonała fizycznego przepakowania (spółka siostrzana)?

- 6) Czy ma znaczenie dla udzielenia odpowiedzi na pytanie [pierwsze] okoliczność, że spółka przepakowująca została wskazana jako producent w ulotce umieszczonej w opakowaniu?

(¹) Dz.U. L 40, s. 1.

(²) Wyrok z dnia 23 maja 1978 r.

(³) Wyrok z dnia 3 grudnia 1981 r.

(⁴) Wyrok z dnia 11 lipca 1996 r.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-208/10)

(2010/C 179/39)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Nijenhuis i M. Teles Romão, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez brak przyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla dostosowania się do dyrektywy 2007/44/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 92/49/EWG oraz dyrektywy 2002/83/WE, 2004/39/WE, 2005/68/WE i 2006/48/WE w zakresie zasad proceduralnych i kryteriów oceny stosowanych w ramach oceny ostrożnościowej przypadków nabycia lub zwiększenia udziałów w podmiotach sektora finansowego, a w każdym razie poprzez brak powiadomienia o nich Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 20 marca 2009 r.

(¹) Dz.U. L 247, s. 1.